

Společným jmenovatelem tragických – pro nás ostatní výstražných! – nehod, které na tomto místě již delší dobu připomínáme, by mohla být zbytečnost. Někdo zcela zbytečně hazardoval a jiní tomu nedokázali zabránit – byť to v jejich silách zcela klidně mohlo být. A ve finále to někteří – většinou nevratně, stejně jako nespravedlivě – odnesou ..

Vloni koncem června, ve čtvrtek před prázdninami, sjížděla rozjařená čtveřice mladých lidí od benzinové čerpací stanice nad Berounem, U Zabitého se jí říká, dolů k městu, k řece. Eva právě slavila 18. narozeniny. Vzadu vedle ní seděl dvacetiletý Adam, vpředu byli devatenáctiletí Roman s Petrem, řečeným Pedro (jména jsme pozměnili – pozn. red.).

Za volantem trůnil majitel vozu Roman. Osobní burácející (prasklý pletenec od výfuku) automobil značky Nissan Bluebird vlastnil dva tři týdny (nákupní cena nějakých pět tisíc korun) a stačil s ním najet k tisícovce kilometrů. Dělal si až stokilometrové denní výlety. Prošel autoškolou, ale závěrečné zkoušky ho teprve čekaly, sbíral tedy první praktické zkušenosti bez řidičského oprávnění. Po prázdninách měl před sebou třetí ročník středního odborného učiliště .. Scénář tragického dne – nebo přesněji noci – je poměrně jednoduchý. Mládež se potkala u ekonomky, ve městě u střední školy. Slovo dalo slovo, času bylo more, Pedro měl nějaký pervitin, opatřili si trochu vína, i marihuana se po některých kapsách našla. Pobesedovali, popojeli po okolí, utloukali dlouhou chvíli. Setmělo se, zajeli natankovat benzin a nahoře na kopci hodinku svým způsobem piknikovali. Pokuřovali konopí, šnupli si mírně tvrdší drogy, zapíjeli vínkem. Adam s Evou chtěli potom zpátky pod městská křídla.

Roman nastartoval svůj kočár přes dvojku, přeradil na třetí rychlostní stupeň, a protože mu vzápětí rychlost automobilu přišla velická, zkusil řadit znovu dvojku a přibrzdit motorem. Nepovedlo se, přišlápl proto brzdu a – prý – ani to k ničemu nevedlo.

Z počátečních dvaceti kilometrů v hodině už jeli šedesátkou, dálková světla protínala tmu jak v ranci, čelní sklo bylo trochu zamlžené. U nájezdu do levotočivé zatáčky řidič nedokázal zatočit, vůz – údajně – dostal smyk, proletěl křovím, následovaly nějaké kotrmelce, auto přerazilo patník, protřhlo ocelové „svodidlové“ lano vedoucí ke druhému patníku a skončilo ve vodní nádrži ..

Podle znaleckých posudků měl řidič v krvi 23 ng/ml metamfetaminu (nejméně z celé posádky), což u příležitostného konzumenta stačí k razantnější jízdě a současně k podstatnému snížení schopnosti reagovat – rozpoznávat a domýšlet možné souvislosti vlastních rozhodnutí. Roli musel v kritické chvíli sehrát úlek nezkušeného řidiče (v krajním případě bylo možné zpomalit ruční brzdou). Stopy smyku se na úzké vozovce, z části posypané šterkem, nenašly. Zatáčku lze bezpečně zvládnout, projet bezmála čtyřicetikilometrovou rychlostí. I záběry vozidla po nehodě nenasvědčují žádným kaskadérským kouskům stroje, cesta nissanu (bez prokázaných technických závad) vedla rovnou do vody.

Zbytek děje byl nezadržitelně rychlý: Auto se začalo okamžitě plnit vodou, okno na straně řidiče bylo otevřené. Elektriku vozidla vyřadil zkrat, ostatní okna se nedala otevřít, elektromotorky stahování skel nefungovaly. Proti tlaku vody nešlo pohnout žádnými dveřmi. Roman se zřejmě odpoutal, zkusil otevřít kufr, ale zaklíněl si levou ruku vedle sedačky, musel ji silou vytrhnout. Petr na místě spolujezdce se pravděpodobně nedokázal zbavit bezpečnostního pásu a zbývajících dva pasažéři byli příliš pod vlivem alkoholu a drog, než aby se dovedli z přívalu vody samostatně, aktivně osvobodit.

„Všichni tady zahyneme!“ stačila jenom ječet Eva (ovšem pouze těmi nejhrubšími slovy – v doprovodu vulgárních nadávek).

Roman přelezl dozadu a spolu s Davidem se ještě pokoušel vykopnout některé ze zadních oken. Nepovolila. Pak už všichni odpadli. Tehdy, při jednom z posledních nádechů, Roman zahlédl přední volnou únikovou cestu (tudy se vlastně – a především – po celou krátkou dobu valila voda do vozu, proti proudu vodního

ponorková koncovka

živlu se ale nedalo postupovat dřív, než se vnitřní prostor beze zbytku zaplnil) – a v tu chvíli řidič jako jediný vyplaval ze zatopené ponorky.

Několikrát se pokusil k autu vrátit, šátral po dveřních klikách, neuspěl, nestačil s dechem.

Vyhrabal se z nádrže, běžel k Berounu, stopnul – náhodou – známého. Jeli spolu zpět k místu neštěstí, auto neviděli, svědek zavolal hasiče. Ti přijeli do deseti minut, podobně jako doktor ze záchran-ky, rozbili pod vodou zadní sklo, vyprostili tři mladé lidi – ale veškeré oživovací snahy byly marné ..

P. S.

*Romanovi (do té doby netrestanému a z místa trvalého bydliště pozitivně hodnocenému) soud vyměřil za „smrt více osob způsobenou z nedbalosti“ tři a půl roku věznice s dohledem a zákaz řízení motorových vozidel na deset let. Dále musí uhradit přes čtvrt milionu korun na vzniklých škodách – pozůstalým, pojišťov-
nám ..*

P. P. S.

Možná ještě zbývá otázka: Jak se asi bude nadále mezi lidmi říkat osudné vodní nádrži?

/k/

Reprofoto z archivu P ČR